

JOSEP ROIG
PRESIDENT DE PROGRESSISTES-SDP

Les canoes del Comú lauredià (i altres voltes de riu)

El projecte que en campanya era un atac al medi ara es veu amb nous ulls

Hi ha decisions polítiques que semblen navegar contra corrent. Altres, en canvi, flueixen riu avall amb una naturalitat sorprenent, sobretot quan canvien de mans. A Sant Julià, alguns projectes fan aquesta transformació màgica, del desastre anunciat a la gran aposta estratègica. Sempre depèn de qui els expliqui, és clar.

Fem memòria, que no fa mai nosa. L'any 2019, les activitats aquàtiques al riu Valira eren, segons el discurs dominant d'aleshores, una temeritat. Una proposta absurda, econòmicament inviable, ambientalment qüestionable i sense futur. El llavors cap de la llista que ara és el cònsol lauredià ho tenia clar: ni FEDA havia de deixar anar aigua, ni el riu s'havia de tocar, ni el projecte tenia sentit. I ho deia convençut, amb aquella energia de qui vol salvar la parròquia de tots els mals.

Però vet aquí que sis anys més tard, el mateix riu, el mateix tram, fins i tot el mateix esportiu, es converteixen de sobte en una proposta "interessant", "engrescadora" i "en fase embrionària". El Comú de Sant Julià presenta, amb tota la bona voluntat, una idea per fer un centre d'entrenament de canoa i caiac al Prat del Senzill. I si pot ser amb suport del Govern, millor. Que no falti l'aval institucional, aquell que abans es trobava tant a faltar.

Ara tot sembla encaixar.

FEDA ja no és l'enemic. L'aigua ja no és un recurs escàs, sinó una aliada. I el riu, lluny de ser intocable, es pot modular discretament per a entrenaments i pràctiques esportives. El que abans era una obra innecessària i gairebé herètica, ara potser es converteix en una icona esportiva. Qui sap si fins i tot hi ha medalles al final del canal.

I això no seria cap problema –al contrari, benvinguts siguin els projectes que miren al futur!– si no fos perquè en política també compta la memòria. I la coherència. Perquè costa d'entendre que el que ahir es rebutjava de ple, avui es presenti amb il·lusió institucional. Que el que es criticava per principis, avui es vengui com a innovació. Que, quan ho feien uns, era una "idea poc pensada"; quan ho proposen uns altres és una "oportunitat per a la parròquia".

Aquest gir no és únic. El mateix ha passat amb la tirolina de la Rabassa. El projecte que, en campanya, era un símbol de destrossa mediambiental i de mala gestió, ara es veu amb nous ulls. El cable ja no molesta, el paisatge no es malmet tant i l'atractiu turístic comença a fer pessigolles.

A Sant Julià, com més va, més sembla que les idees no tenen amo, només moment. I que el criteri no sempre és tècnic o estratègic, sinó oportunista. Es diu que governar

obliga a prendre decisions difícils. Però també obliga, o hauria d'obligar, a explicar els canvis de posició. A reconèixer que potser abans es va exagerar, o que ara es veu diferent. Però aquí no hi ha ni una cosa ni l'altra. Només silenci i canvi de discurs.

El problema no és que el Comú canviï d'opinió. El problema és fer veure que no ho ha fet. Que tot forma part d'un mateix fil conductor. I això, amb tot el respecte, és com voler remar riu amunt amb una cullera. No se sap ben bé on es vol arribar, però es fa veure que tot està sota control.

Caldria una mica més de seny i una mica menys de focs d'artifici. Que els projectes siguin a llarg termini, sí. Però que siguin explicats amb claredat i coherència. Perquè al final, la ciutadania pot entendre que es rectifiqui. El que costa més d'entendre és que se li digui que no s'està rectificant.

Dit això, no ens enganyem, fer projectes de cara al riu no és pas una mala idea. De fet, si es fan bé, poden convertir Sant Julià en una oferta diferencial dins el país, amb personalitat pròpia i vocació de dinamisme. Però si volem avançar amb credibilitat, caldria començar per reconèixer el que abans es va criticar amb tanta vehemència. Perquè l'aigua potser s'ho emporta tot, però la memòria, si ens hi posem, encara pot fer una mica de resistència.